

JENNIFER ECHOLS

TAVE PAMIRŠUS

„Talentinga rašytoja,
ypač nuostabiai mokanti
perteikti žmonių santykius“

Romantic Times

Alma littera

2

Mūsų vakarėliai vykdavo po žvaigždėtu dangumi ir atrodydavo labai romantiškai – visai kaip serialuose ar filmuose, tik nebūdavo laužo. Pliaže buvo draudžiama kūrenti laužus, nes ugnis ir kitokios ryškios šviesos klaidina jūros vėžlius. Parke prie jūros susirinkdavo dešimtys paauglių, kurie maukdavo alų ir karštai glamonėjosi savo mašinose stovėjimo aikštelėje; miesto valdžia ne itin kreipė į tai dėmesį, – kad tik vėžliams nekiltų pavojaus, o visa kita nesvarbu.

Esu jau keletą sykių lankiusis tokiose linksmybėse kartu su savo draugėmis Laila ir Keke – tuomet buvome kur kas jaunesnės ir nedrįsdavome ilgiau pasilikti abiturientų vakarėlyje. O dabar mes pačios jau abiturientės. Pastačiau „vabalą“ šalia surūdijusio Kekės ir Lailos datsuno bei juokingai didžiulio devinto dešimtmečio bjuiko, kuris priklausė Brendonui. Kai kurios pažįstamos mašinos buvo aprasojusiais stiklais, ir man knietėjo žvilgtelėti vidun, bet susilaikiau ir mediniu takeliu per brūzgynais apžėlusias kopas nuėjau tiesiai į pliažą.

Mes, pramogų parko darbuotojai, buvom ne vieninteliai pliažoje. Tai šen, tai ten matėsi būreliai paauglių, sustojusių ar susėdu-

sių ratu ant rankšluosčių ir gurkšnojančių alų. Saviškius atpažinau iš skardaus Kekės ir Lailos juoko, jis nustelbė ir jūros gausmą, ir radiją, kur grojo kažkokia vaikinių grupė. Takelio gale nuspėyriau sandalus ir mėnesienoje žėrinčiu smėliu nuėjau jūros link; įbridau į vandenį ir uždėjau rankas savo draugėms ant nugarų.

Išpūtusios akis jos atsisuko.

– Zoje! – suriko abi vienu metu, puolė artyn taškydamos vandenį man ant šortų.

Jos ėmė šokinėti iš džiaugsmo ir glėbesčiuotis. Laila netrukus nusiramino ir paleido mane; o Kekė laikėsi apsikabinusi tol, kol uždėjau rankas jai ant pečių ir pasakiau: „Gera, gana jau.“ Man tapo visiškai aišku, kuri šįvakar geria, o kuri vairuotoja. Jos buvo dvynės; neidentiškos, nors ir panašios į tokias – ir išvaizda, ir sugėbėjimu užbaigti viena kitos mintis; abi mažutės, abi šviesiai raudonais plaukais. Bet čia jų panašumas ir baigėsi.

Kekė atsikėlusį apsilvildavo pirmus pasitaikiusius drabužius, iš esmės – ką tik rasdavo besimėtant miegamajame ant grindų; nesvarbu, ar drabužiai jos pačios, ar Lailos, švarūs ar ne. Užtat Laila buvo linkusi į kitą kraštutinumą: taip liguistai rūpinosi savo išvaizda, kad dažniausiai persistengdavo ir tapdavo panaši į parodiją. Kad ir šįvakar – išsiruošė į vėjuotą paplūdimį su labai įmantriai sugarbiniuotais plaukais. Aš joms esu sakiusi, jog abi puolė į tokius kraštutinumus tik todėl, kad labai nori būti skirtingos. Jei nors kiek apsiramintų, gal joms pavyktų atrasti kokį nors aukso vidurį – tuomet ir vaikinai dažniau atkreiptų į jas dėmesį. Bet jos vis tiek darė savaip. Gal atskirai ir būtų paklausiusios mano patarimo, bet kartu jos tiesiog perrėkdavo mane. Dvynės sakė, kad vis tiek niekada nebūsiانčios tokios gražios kaip aš ir nesą ko kalbėti.

Aš dar bandydavau aiškinti, kad grožis reikalauja pastangų, kad man pačiai reikėjo mokytis šito meno iš mamos; bet jos nenorėjo nieko girdėti.

Tačiau tą vakarą tarp mūsų nesijautė jokios įtampos.

– Pagaliau ir tu atėjai! – sucypė Kekė. – Pirmą kartą per visą vasarą pagaliau susirinko visa plaukimo rinktinė!

Ji pamojo rateliui mums už nugarų – ten stovėjo Stefanė Vecel, dar trys vienuoliktokės ir būrys vaikinių.

– O, Zojė atėjo! – sušuko jie visi kartu, irgi mojuodami.

– Pala, – tarė Kekė. – Tu tai atėjai, bet...

Tolumoje sustaugė laivo garsiakalbis. Pro šalį, užsidedęs šviesas, lygiagrečia juosta atsispindinčias tamsiame vandenyje, praplaukė žvejybinis laivelis.

– Daaagai! – plodami tamsoje šaukė mūsų komandos vaikinai.

– Aūūū, – sušuko Laila. – Dagas bent jau dvasia kartu su mumis.

– Ar ten tikrai Dagas? – paklausiau.

Buvau visai pamiršusi, kad mačiau jį ligoninėje vos prieš pusantros valandos – visą tą laiką daugiausiai galvojau apie mamą. Dabar ėmiau iš naujo jaudintis. Bet jeigu jis tėvo žvejybiniame laivelyje, tai bent jau nepasirodys vakarėlyje – nors tiek gerai.

– Ten jis, – atsakė Laila. – Jam reikia padėti tėčiui pramoginėse naktinėse žūklėse ir dėl to ne visada gali ateiti pas mus. Bet praplaukdamas kiekvieną sykį paleidžia sireną.

– Šįvakar buvo atėjęs, – įsiterpė Kekė. – Tavęs ieškojo, Zoje.

Ji bakstelėjo man į krūtinę ir paklausė:

– Kodėl gi Dagas tavęs taip nemėgsta?

Giliai įtraukiau jūros oro. Taip ir maniau, kad Dagas nepraleis progos man atkeršyti.

– Neteisybė, kad Dagas jos nemėgsta, – sudraudė seserį Laila. – Negąsdink jos šitaip. – Tuomet atsisuko į mane. – Kas gali tavęs nemėgti, Zoje? Tu tokia graži.

– Ir šviesiaplaukė, – pridūrė Kekė.

– Ir tokia gera mums visiems. – Laila meiliai papūtė lūpas ir jau taikėsi man įžnybti į žandą, lyg būčiau mažas vaikas. – Be to, Dagas visų nemėgsta. – Ji vis stengėsi užglaistyti Kekės žodžius.

Tačiau Kekė, jau išgėrusi, nepasidavė.

– Bet šįkart atlėkė pas mus visas susijaudinęs. Kažkas tarp judviejų atsitiko. Kas?

– Jis visada toks būna, – paprieštaravo Laila. – Visada dėl ko nors susijaudinęs.

Tikėjau, kad po šių žodžių Kekė pagaliau nutils. Gal pavyktų nusukti kalbą į kito šeštadienio plaukimo varžybas.

Pro šalį taškydamasis lėkė Geibrielis. Jis bėgo alaus, sukrauto palei kopas, bet pamatęs mane sustojo.

– Zoooje! – sušuko jis ir apkabino mane kaip girtas meškinas. – Dagas buvo atėjęs, tavęs ieškojo. Kas tarp judviejų darosi?

– Nieko nesidaro! – visos trys atsakė jam chorui.

– Gerai jau, gerai. – Geibrielis mus visas nepatikliai nužvelgė; bet buvo toks girtas, kad kitą dieną vargu ar ką nors prisimins. Tuomet jis paleido mane ir nuteškėjo tolyn.

Iš to, kaip dvynės į mane žvelgė, supratau, kad taip paprastai išsisukti nepavyks.

Mintimis dar sykį grįžau į mamos miegamąjį. Prisiminiau, kaip stengiausi kiek įmanydama pagelbėti. Kaip dviem pirštais nubraukiau šviesius plaukus jai nuo užmerktų akių, kad tik neatrodytų taip baisiai atvažiavus greitajai.

Per jėgą užgniaužiau šias mintis ir grįžau į tikrovę – kur po žvaigždėtu dangumi ošė jūra ir kur šalia manęs stovėjo tamsūs Kekės ir Lailos siluetai, jos laukė mano pasiaiškinimo. Žinoma, esu joms pasakojusi apie tai, kaip sunku mano mamai po skyrų, kad nenoriu palikti jos vienos vakarais. Iš tikrųjų daugiau pasakoti ir nederėjo. Vis dėlto tėtis žinojo, ką sako, kai liepė man neprasitarti „net toms dvynukėms“. Kekė ir Laila buvo geriausias mano draugės, tačiau, reikia pripažinti, nemokėjo laikyti paslapčių.

Laimė, buvo ir daugiau paslapčių, susijusių su Dagu, kuriomis dabar galėjau nukreipti dėmesį. Dagas tikrai turėjo ne vieną priežastį manęs nemėgti. Nenorėjau šito pripažinti, net geriausioms draugėms, nes tai buvo susiję su pramogų parku, o tokių dalykų nederėjo viešinti. Bet dvynės mane spaudė prie sienos, ir turėjau gintis. O išlaikyti mamos paslaptį buvo kur kas svarbiau negu Dago.

– Gegužę jis, kaip ir visa mūsų plaukimo rinktinė, išsiuntė prašymą į pramogų parką. O aš patariau Ešlei jo nepriimti, nes yra buvęs pataisos namuose. Įrašai apie tokius dalykus įslaptinti, todėl ji niekaip nebūtų sužinojusi, jei nebūčiau pasakiusi. Dagas tikriausiai suprato, kur šuo pakastas, kai paaiškėjo, kad priimta visa rinktinė, išskyrus jį.

Dagas pabuvojo nepilnamečių namuose devintoje klasėje. Tai buvo neįprastas reiškinys mūsų mieste. Nepažinojau daugiau nieko, kas būtų ten buvęs. Net nežinojau, kur tie namai. Anksčiau maniau, kad mūsų apylinkėje tokių išvis nėra. Bet aiškiai pamenu, kad Dagas buvo tenai išsiųstas dviem savaitėms. O grįžęs pas direktorių praleisdavo daugiau laiko nei pamokose.

– Ir kam tu jį skundei Ešlei? – papriekaištavo man Laila. – Būtų man nereikėję gelbėti to šimto penkiasdešimties kilogramų storulio Bangų baseine.

– Be to, būtume galėjusios visą vasarą spoksoti į pusnuogį Daga. Dieve mano, koks jo presas!

Aš tai tikrai nebūčiau norėjusi, kad jis visą vasarą maišytųsi po akimis. Ir išvis nebenorėjau apie tai kalbėti. Todėl nusisukau į horizontą, vos įžiūrimą ribą tarp juodo dangaus ir juodo vandens; kažkur tenai iš regėjimo lauko išnyko Dago laivelis.

Bet akies krašteliu mačiau, kad Kekė su Laila vis dar nepatenkintos. Jos norėjo sužinoti, dėl kokios priežasties atėmiau iš jų galimybę tris vasaros mėnesius spoksoti į Dago tvirtą, saulėje įdegusią plaukiko krūtinę. Galų gale nusprendžiau, kad reikia pabrėžti esmę, kuri buvo svarbesnė nei mergaitiški troškimai. Aš joms ramiai paaiškinau:

– Jis buvęs pataisos namuose. Jis nusikaltėlis. Norėjau apsugoti savo šeimos verslą nuo nusikaltėlio.

– Ir ką jis būtų padaręs tavo šeimos verslui? – paklausė Kekė. – Išgrobstęs lėšas? Ar dėl to ir pateko į pataisos namus?

– Iš tikrųjų, už ką jį ten įkišo? – įsiterpė Laila. – Jis tuomet buvo devintokas. *Ką* tokio baisaus galėjo iškrėsti?

Jos kuo toliau, tuo labiau vertė mane jaustis nesmagiai. Geriau jau nebūčiau sakiusi apie tuos pataisos namus. Geriau išvis nebūčiau čia atvažiavusi.

– Klausykit, – toliau gyniausi. – Buvo ir kitų galimybių įsidarbinti. Aš juk nepasakojau apie tai visam miestui – kur nors kitur būtų priėmę.

– Teisybė, – sutiko Laila. – Tačiau darbas pramogų parke jam

buvo vienintelė galimybė vasarai pabėgti nuo tėčio. – Ji mostelėjo horizonto link, kur buvo nukrypę visų mūsų žvilgsniai; kažkur ten Dagas plušo su įsismaginusiai turistais, padėdamas jiems išlaikyti meškeres užkibus stambiai žuviai.

– Rinktinės vaikinai man pasakojo, kad tik dirbdamas gelbėtoju jis galėjo uždirbti daugiau nei padėdamas tėčiui pramoginės žvejybos versle. Visi kiti aplinkiniai pramogų parkai samdė tik koledžų studentus, todėl įsidarbinti pas mus iš tikrųjų buvo vienintelis jo šansas.

– O kuo jau taip blogai jam dirbti pas tėtį? – paklausiau.

Nustojome bristi gilyn ir susižvelgėme, mūsų pėdoms pamažu grimztant į smėlį. Nusirito banga ir vos neparvertė Kekės – laiku spėjo įsikibti į seserį. Nė viena nepratarėme nė žodžio. Tikriausiai juodvi galvojo apie tą patį, ką ir aš: „Ar gali būti, kad Dagui su savo tėčiu dar sunkiau nei man?“

Galų gale nutraukiau tylą:

– Gerai jau, gerai. Mūsų su Dagu santykiai iš tikrųjų seniai įtempti. Nuo tada, kai devintoje klasėje jis pakvietė mane į alumnų sutiktuves. Tai buvo prieš pat pataisos namus.

– *Jis* pakvietė tave į sutiktuves? – net išsižiojo Kekė.

– Ir dėl to su juo išsiskyrei? – Laila buvo tiesiog pasipiktinusi.

– Visai ne, – atsakiau jai. – Netgi negali sakyti, kad išsiskyriau. Jis paprasčiausiai pradingo. – Spragtelėjau pirštais, norėdama parodyti, kaip jis pradingo. – Vieną dieną per plaukimo treniruotę pakvietė mane į sutiktuves, o kitą pirmadienį jau nebesirodė mokykloje. Apie savaitės vidurį kažkas išsiaiškino, kad Dagas išvežtas į pataisos namus. Grįžo po poros savaitių, o sutiktuvės jau buvo praėjusios.

– Ar negalėjo tokia proga pasiprašyti, kad išleistų? – paklausė Kekė.

– Baik, visai nejuokinga, – sudraudė ją Laila.

– Daugiau niekada su juo apie tai nekalbėjome, – paaiškinau. – Nuėjau į sutiktuves su kitu, ir Dagas dėl to ant manęs supyko. Tikriausiai pyko ant viso pasaulio, bet labiausiai ant manęs. Gal jūs visi ir nepamenat, bet prieš pataisos namus Dagas buvo kitoks. Tai iš ten grįžęs pasidarė toks dirglus bei nesukalbamamas, koks yra dabar.

– Aš visad maniau, kad jis pasikeitė žuvus motinai, – tarė Laila.

Aš nebuvau pamiršusi, kad Dago motina žuvo avarijoje, kai jis buvo aštuntoje klasėje. Dėl šios priežasties mergaitės visada ilgesingai žvelgdavo į Dagę – net ir tada, kai jis rėkdavo ant jų; jos manydavo, kad po tokios tragedijos jis tapo pažeidžiamas.

Gerai pagalvojus... kad ir kaip nemėgo manęs, gal Dagas ir neišpasakos visiems apie mano mamą. Juk visai galimas daiktas, kad jis supranta, kaip jaučiuosi. Ir visai gali būti, kad pati ne taip supratau jo ketinimus ligoninės laukiamajame – nieko keisto, turint omeny, kaip sujauktas buvo mano protas. Gal jis visai nemanė iš manęs šaipytis. Žinoma, tokia versija visiškai nesiderino su tuo, kaip jis elgėsi paskutinius kelerius metus. Bet tuomet prisiminiau tą plaukimo treniruotę devintoje klasėje. Jis kaboję ant baseino krašto gretimame takelyje ir šaipėsi iš rinktinės kostiumų; abu sutarėme, kad mūsų talismanas – šuo – yra reto bjaurumo; tada pakvietė mane į sutiktuves. Kaip vakar pamenu, koks švelnus buvo jo balsas ir kokia maloni šypsena.

– Kad ne, – paprieštaravau Kekei. – Prieš pataisos namus jis tikrai buvo kitoks.

– Gal čia ir yra tiesos, – pasakė Kekė Lailai. – Dagas prieš visus varto akis, bet kai tik prasižioja Zojė, jis tai daro ypač bjauriai. Štai šitaip.

Ji pamėgdžiojo labai tikroviškai, aš nusijuokiau, bet juokas užstrigo gerklėje, ir išsigandusi susiėmiau už burnos.

– Kaip pirštu į akį! – sušuko Laila. – Bet aš visad maniau, jog jis šitaip elgiasi tik todėl, kad Zojė tokia miela. – Ji atsisuko į mane. – Jam nepatinka niekas, kas miela.

Lailos teisybė. Be reikalo užsisvajojau, kad Dagas gali būti solidarus iš gailėsčio, užuot pasinaudojęs proga atsiskaityti su turtingų tėvų mergiote. Tokių užgaidų man neišpildys joks džinas. O jei ir rasčiau džiną butelyje, tai tikrai turiu svarbesnių norų.

– Keista, kad jis sugalvojo ieškoti manęs čia, – pasakiau. – Jei pats į šiuos vakarėlius vaikšto visą vasarą, turėtų žinoti, kad manęs čia nebūna.

– Jis aiškiai tikėjosi tave čia rasti, – gūžtelėjo pečiais Laila. – Ir iš tikrųjų – *kodėl* šįvakar atėjai? Kaip laikosi mama?

– Mamai viskas gerai, – lėtai išspaudžiau žodžius. – Ji jau atsigulė miegoti.

Mintimis vėl grįžau į jos miegamąjį. Išlyginau antklodes ir apkamčiau, kad būtų šilčiau.

Kaip tik nuo tokių minčių tikėjausi pabėgti atvažiuodama į vakarėlį. O jos lyg tyčia vertė mane viską prisiminti iš naujo. Jei šitaip, tai geriau jau sėdėti namie su tėčiu ir Ešle. Atrodė, kad tuoj išsikraustysiu iš proto.

– Zoje!

Išgirdusios vyrišką balsą visos trys staigiai atsisukome; nuleidome pečius tik pamačiusios, kad ten ne Dagas.

Tai Brendonas kvietė mane. Vienas iš nedaugelio pramogų parko darbuotojų, nepriklausančių plaukimo rinkinei. Užtat jis buvo futbolininkas – mokyklos pažiba. Jis ir atrodė kaip tikra futbolo žvaigždė – aukštas, tvirtas blondinas su tvarkinga šukuosena, – visai kaip komiksų superherojus. Jis ir dirbo ne gelbėtoju – pardavinėjo ledus ir prireikus nešiojo sunkius daiktus. Aš siūliausi pakalbėti su valdžia, kad ir jis galėtų pereiti į gelbėtojus, nes jiems mokėjo daugiau nei pardavėjams. Bet kiekvieną sykį jis nuleisdavo viską juokais, sakydamas, kad jo šviesiai odai geriau pavėsyje po skėčiu.

O ir plaučius buvo pagadinęs. Dabar jis stovėjo apgaubęs cigaretę delnais, saugodamas ją nuo vėjo ir vandens purslų.

– Nugirdau, kad ir tu atėjai. Norėčiau pasikalbėti, – pasakė jis, išpūtęs dūmų kamuolį.

– Tai ateik pas mus, – atsakiau ir žaismingai tekštelėjau koja vandenį į jo pusę.

– Gal geriau tu ateik pas mane. Noriu pasikalbėti dviese.

Laila sušnibždėjo man į ausį:

– Mes galim nuvilioti jį šalin, jei nori. Jis girtas, o su savo cigarete kelia pavojų aplinkiniams – žiūrėk, dar ims ir padegs tave.

– Dėkui, bet kaip nors pati susitvarkysiu, – irgi pašnibždomis atsakiau jai.

Tikriausiai jam nepasisekė meilė ir dabar ieško paguodos; nusprendžiau pamėginti jam padėti – jei pavyktų, būtų nors *šiokia tokia* nauda iš manęs šį vakarą.

Išbridau ant kranto ir draugiškai apkabinau jį.

– Žinoma. Galim ir dviese pakalbėti. Einam į...

Vėl atsisukau į jūrą. Vanduo skalavo man pirštus ir tai veikė raminausiai. Kekė su Laila ir visa kompanija patraukė prie kopų, kur

buvo sukrautas alus. Mudu su Brendonu likome vieni, ir mums priklausė visa jūra.

Savo raumeninga ranka jis apglėbė mane per liemenį.

Atlošiau galvą ir pažiūrėjau jam į akis. Jis rimtai žvelgė į mane; žvaigždėtoje naktyje jo nežemiški komiksų herojaus bruožai tarsi sušvelnėjo.

Jis perbraukė ranka man per nugarą. Neatrodė, kad flirtuodamas. Jis visą laiką šiek tiek svirduliavo, ir jam reikėjo į ką nors atsiremti.

Iš tikrųjų tai *norėjau*, kad jis su manimi paflirtuotų. Iš pirmo žvilgsnio jis tiesiog raumenų kalnas, futbolininkas ir mergišius; bet žinojau, kad iš tikrųjų yra jautrios širdies; ir dabar, šią sunkią akimirką, norėjau iš jo šio to daugiau nei draugystės. Beprotiška mintis. Aišku, jis mane fiziškai traukė, kaip ir visas merginas. Bet aš niekuomet nepasidaviau tai traukai. Visos tos bėdos – mamos nelaimė, baimė dėl Dago – nejučiomis, lyg jūra šapelį, nunešė mane ant plačios Brendono krūtinės. Atvažiavau į šį vakarėlį kažko ieškodama – nors ir nenutuokdama, ko būtent. Bet dabar jau žinojau.

– Gal einam į tavo bjuiką? – pasiūliau glostydama jam ranką.

Paklausė taisyklų, atlygiaus mėnuš, bet aš drąsiai sėdėjau vienu mielu vaikinu. Bet stengdavaisi rimtai neįsipainioti ir buvau visai patenkinta tuo, kaip viskas klostosi. Man dar tik septyniolika. Galiu ir palaukti.

Bet birželį, kai tėtis prisipažino mamai apie Ešlę, man kažkas nutiko. Tiesiog apsėdo mintys apie seksą. Be paliovos galvojau,